

ความสุขของกะทิ

เด็กหญิงกะทิอายุ ๕ ปีอาศัยอยู่บ้านทรงไทยริมคลองที่อยู่ชุกชุมกับตาและยาย ทุกวัน เธอตื่นแต่เช้า คดข้าวใส่ขันและไปใส่บาตรกับตาที่ทำน้ำหน้าบ้าน หลวงลุงนั่งเรือมารับบาตรและมีเด็กวัดที่เป็นหลานชื่อ ทอง พายเรือมาให้ กะทิซ้อนท้ายจักรยานตาไปขึ้นรถสองแถวที่หน้าปากซอยเพื่อไปโรงเรียน เธอมีปืนโตใส่อาหารกลางวันที่ยายเตรียมให้ไปโรงเรียนด้วย

กะทิมีความสุขในบ้านหลังน้อยที่ล้อมรอบด้วยไม้ไทย ในวันว่างตาชวนกะทิพายเรือไปเที่ยวเล่นในทุ่งและไปจนถึงศาลาริมน้ำใต้ต้นก้ามปู ตาเคยเป็นทนายมีชื่อเสียงในกรุงเทพฯ เมื่อเกษียณแล้วจึงย้ายกลับมาบ้านเกิด บูรณะบ้านไทยและใช้ชีวิตบั้นปลายช่วยเหลือผู้คนในท้องถิ่น ยายเคยทำงานเป็นเลขานุการนายใหญ่โรงแรมห้าดาวและเลือกที่จะใช้ชีวิตเรียบง่ายเช่นกัน กะทิมีพี่ทองเป็นเพื่อนเล่น ชีวิตดำเนินไปอย่างเรียบง่ายแม้ว่าไม่สมบูรณ์แบบอย่างที่ควรจะเป็น

กะทิจำแม่ได้เพียงกลาง ๆ ตายายไม่พูดถึงแม่ ในบ้านไม่มีรูปถ่ายแม่ กะทิกคิดถึงแม่ทุกวัน อยากพบหน้า อยากให้แม่มารับที่โรงเรียน กะทิอธิษฐานทุกวันให้ฝันเป็นจริง แล้ววันหนึ่งยายก็ถามกะทิว่า

“กะทิ อยากไปหาแม่ไหมลูก”

เพียงเท่านี้การเดินทางของกะทิกก็เริ่มขึ้น ตายายบอกกะทิว่าแม่ป่วยและพักรักษาตัวอยู่ที่บ้านชายทะเล ชฎาหรือน้ำฎา เลขาฯ ของแม่ ขับรถมารับ อาการของแม่หนักแล้วและตั้งใจให้กะทิมาใช้เวลาช่วงสุดท้ายด้วยกัน โรคของแม่คือเอแอลเอส กล้ามเนื้อจะอ่อนแรงลงเรื่อย ๆ จนช่วยตัวเองไม่ได้และถึงขั้นหายใจเองไม่ได้ แม่ไม่ยอมใช้เครื่องช่วยหายใจเพราะจะทำให้พูดไม่ได้ แม่เลือกที่จะทอนเวลาชีวิตลงแต่อยู่อย่างมีคุณภาพ

กะทิได้รู้ว่าแม่ตัดสินใจฝากกะทิไว้กับตายายเมื่อรู้ว่าไม่สามารถดูแลกะทิได้เอง เหตุการณ์ที่ทำให้แม่ตัดสินใจคือเมื่อกะทิอายุ ๒ ขวบ แม่พากะทิไปพายเรือเล่นจนถึง ศาลาริมน้ำ แต่เกิดพายุและกลับบ้านไม่ทัน กะทินั่งอยู่ในเรือและเรือหลุดจากเสาที่ผูกไว้โดยที่แม่ช่วยอะไรไม่ได้เลย วันนั้น โชคดีที่ทองเต๋กั้วตามมาหาเพื่อนเล่นจึงช่วย กะทิกับแม่ไว้ได้ กะทิอยู่กับตายายนับจากวันนั้นและเมื่อรู้เหตุผลจากปากของแม่ก็ เข้าใจ

แม่จากไปอย่างสงบและฝากให้เพื่อนของแม่ชื่อ กัณฑ์ และลูกพี่ลูกน้องชื่อ ทอง เป็นคน พากะทิกลับไปทีคอน โดกลางกรุงเพื่อพบกับส่วนหนึ่งของชีวิตแม่

กะทิจึงเดินทางอีกครั้งและมาถึงคอน โดที่กะทิเคยอยู่กับแม่ก่อนจะพลัดพรากกัน ที่นี่มี ห้องหนึ่งที่แม่จัดเก็บเอกสารเรื่องราวชีวิตของตัวเองไว้ ลูกต้องเป็นคนพากะทิไปเปิดดู เอกสารและทำให้กะทิพบว่าพ่อของกะทิชื่อ แอน โทนี ชัมเมอร์ ชาวพม่าที่ไปเติบโตที่ อังกฤษ

แม่พบพ่อเมื่อไปเรียนต่อและทำงานที่นั่น ทั้งสองรักและแต่งงานกัน แต่แม่ได้งานใหญ่ ที่ฮ่องกงทำให้ต้องแยกกันอยู่ ไม่นานแม่ก็รู้ว่าคนรักเก่าของพ่อตามมาพบกันและแม่ ตัดสินใจให้คนทั้งสองสมหวัง แม่เลือกเดินทางกลับมาอยู่กรุงเทพฯ และพบว่าตัวเอง ตั้งท้อง

แม่เตรียมจดหมายไว้ให้กะทิส่งถึงพ่อและสั่งไว้ว่าให้กะทิตัดสินใจเองว่าจะส่งหรือไม่ บทสุดท้ายของหนังสือทำให้รู้ว่ากะทิเลือกและพอใจที่จะใช้ชีวิตเรียบง่ายกับตายายที่ บ้านริมคลองสืบไป

งามพรรณ เวชชาชีวะ